

Pentruca slujba Evangheliei să nu fie defăimată

Noi nu dăm nimănui niciun prilej de poticnire, pentruca slujba noastră (alte trad. a evangheliei) să nu fie defăimată. — 2 Cor. 6: 3.

IHOVA nu este de învinovătit pentru faptul dacă o clasă de bărbați și femei, cari, în general, sunt cunoscuți ca „servi ai lui Dumnezeu” nu duc o viață în armonie cu acest nume, dar chiar și necinstesc. Dacă sute de mii de bărbați și femei, cari își asumă acest titlu de „serv al lui Dumnezeu” sau „serv al evangheliei”, chiar ei lucrează împotriva aceea ce acesta înseamnă și reprezintă, să nu surprindă pe cineva că valul ateismului și al unei nelegiuiri materialiste crește peste tot în țările creștinătății.

2 Mulți oameni, cari nu sunt familiari cu Sfintele Scripturi, judecă că Dumnezeu ar fi așa după cum așanumiții „preoți” îl reprezintă în cuvântările, învățăturile și prin viața lor. Servii religiei nu ar trebui să condamne poporul din pricina poziției și nelegiuirii sale materialiste și să-l învinovățească pentru lipsa de credință și devotament față de drepțate. Preoții religiilor creștinătății ar trebui ei înșiși să se cerceteze și să se examineze, dacă nu cumva chiar ei înșiși sunt răspunzători pe baza a ceea ce învăță sau neglijează să învețe și din pricina felului lor de procedură, atât în timp de războiu, cât și în timp de pace. Ei ar trebui să cerceteze spre a vedea ce parte de răspundere poartă ei pentru răspândirea nelegiuirii ateism. În ce măsură a putut să contribuie felul de procedură al preoșimei greco-ortodoxă la dorința după ateism și la creșterea ateismului în Rusia, marele zid de apărare al acelei ideologii? Și cum a contribuit învățătura și activitatea preoților romano-catolici în timp de războiu și în timp de pace, cât de departe a dus, deci, efectul practic al acestora, spre a desgusta pe bărbați și pe femei, astfel încât în Italia, Franța, Austria și Polonia, precum și în țările, cari, toate, în decurs de sute de ani au fost ziduri de apărare romane-catolice, să treacă la ateism?

3 Bineînțeles că, mai cu seamă, cel mai mare contrar al lui Dumnezeu, Satan Diavolul, este răspunzător pentru curentul ateist. Dacă, însă, preoții religiilor creștinătății au urmat o procedură, care a avut drept efect că mari mulțimi de oameni trec la ateismul nelegiuit, astfel nu folosește la nimic, dacă preoții religiilor întonează un strigăt în gura mare și întreprind un „războiu sfânt” împotriva acestuia. Intrucât ei continuă mai departe să învețe și să procedeze în același mod, preoții religiilor își încrușează propriile lor mari străduințe cu această cruciadă. Ei nu vor avea niciodată reușită, cu marea primejdie pentru instituțiile lor religioase și pentru cariera (profesiunea) lor de preot sau duhovnic va crește și, în cele din urmă, li va învinge. Profeta Sfintelor Scripturi a prezis această întâmplare în mod exact în cuvintele: „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele (pline de primejdii, nota marginală). Căci oamenii vor fi iubitori de sine..... iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-l puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia; căci învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplină cunoștință a adevărului.... Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor a-

măgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși” (2 Tim. 3: 1, 2, 4, 5, 7, 13). Preoții religiilor întregii creștinătăți, cari iubesc plăcerile și au o formă exterioară de evlavie, a cărei curs în viață, însă, este tăgăduit de puterea evlaviei, nu vor fi niciodată în stare să împiedece îndeplinirea profetiei. Ei vor trebui să mănânce fructele amare ale faptelor lor fătărnice.

4 Întrebarea cu privire la „servii lui Dumnezeu” este, pentru aceea, în aceste vremuri pline de primejdie foarte importantă. Ea sună: Ce fel de „serv al lui Dumnezeu” ar trebui să aibe sau să dorească poporul? Trebuie să ne cugetăm la faptul că Diavolul are propriii săi servi, și aceștia înșeală poporul. Băgați de seamă că, după Biblie, acești servi ai lui Satan Diavolul se numesc după nume sfinte, ca „apostoli” și „Christos”; Biblia spune după cum urmează: „Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, cari se prefac în apostoli ai lui Christos. Și nu este de mirare, căci chiar Satan se prefac într-un inger de lumină. Nu este mare lucru, dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor.” (2 Cor. 11: 13-15). Aceia, cari iubesc adevărul și dreptatea, nu doresc astfel de servi, cu toată „forma lor exterioară de evlavie”. Adevăratul și viul Dumnezeu își are servii Săi adevărați; și unii ca aceștia sunt aceia, pe cari toți oamenii doresc să-i aibe, cari caută pe Dumnezeu și calea Sa, care duce la viață. Este foarte important ca cei cu cugetare cinstită să cunoască semnele biblice ale acestor adevărați și credincioși servi ai lui Dumnezeu, altfel nu primesc ajutorul, care-l conduce pe calea vieții vecnice în noua lume dreaptă. Sau, altfel, s'ar putea întâmpla, deasemenea, ca după ce-și vor fi deschis ochii față de înșelăciunea și fătărnicia religioniștilor, să nu știe încotro să meargă și, astfel, să cadă victimă ateismului nelegiuit sau altui „ism” și unei false ideologii al timpurilor noastre isterice.

Rigla de măsurat

5 Sfintele Scripturi ale Biblei ne dau descrieri și exemple despre adevărații servi ai viului și adevăratului Dumnezeu, spre a ne arăta cum trebuie să fie servii lui Iehova. Nimeni nu poate, prin urmare, să se aștepte să cunoască adevărata stare de fapt cu privire la această clasă importantă și astfel să fie capabil să se apere de înșelăciune și inducere în eroare, dacă nu recurge direct la Cuvântul scris, inspirat al lui Dumnezeu, la Sfintele Scripturi. Acolo căutăm noi, așa dar, explicațiunea, pe care trebuie s'o urmărim aci.

6 Rigla de măsurat, cu care toți ceilalți, cari pretind a fi servii lui Dumnezeu, trebuie să fie măsurați din toate punctele de vedere, ne-o dă Isus Christos, căci El a fost și este cel mai înalt serv al lui Dumnezeu, și, pe când umbla pe pământ, El chemă oameni să fie urmașii Săi. El este Marele Preot al lui Dumnezeu, nu pentru că El s'ar fi născut din familia lui Aaron Levitul, și astfel, ar fi moștenit preoția dela Aaron, fratele lui Moise. Nu,

1. Având în vedere nelegiuirea marelui creștin, cine ar trebui să fie prietenii și aliații săi?

2. Cum strigă preoșimea religioasă cruciadă lor împotriva ateismului?

4. Ce fel de servi ar trebui să aibe poporul, și pentru ce?

5. Unde aflăm noi ceva cu privire la rigla de măsurat, care e valabilă pentru servii lui Dumnezeu, și ce?

ei El a fost făcut. Mare Preot prin jurământul lui Dumnezeu, care este asemănat cu preotul și regele de altădată numit Melchisedec, care domnise și își exercitase funcțiunea sa de preot în vechiul oraș Salem. După cum zice apostolul Pavel despre Isus Christos: „Isus s'a făcut preot prin jurământul Celui ce l-a zis: „Domnul (Iehova) a jurat, și nu se va căi: Tu ești preot în veac, după orânduiala lui Melchisedec“. prin chiar faptul acesta El s'a făcut chezașul unui legământ mai bun... Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai presus de ceruri.“ (Evr. 7: 21, 22, 26). Isus era, așa dar, un Mare Preot al lui Dumnezeu mai bun decât Aaron,

7 Aaron era simplu Marele Preot al bunurilor pentru națiunea lui Israel și servea înaintea lui Iehova Dumnezeu în cortul sfânt al întâlnirii, care fusese ridicat de mâini omenesti, adică, de israeliți. El era numai un preot muritor, deoarece el era un păcătos, care stătea sub condamnarea la moarte. El nu putea să rămână pe veci în funcțiune, ci trebuia să moară, iar urmașii săi trebuiau să-l urmeze în funcțiunea de preot. El jertfea pe altar animale, a căror sângeră nu putea să șteargă în realitate păcatele oamenilor. Prin urmare, preoția lui Aaron în sfântul cort al întâlnirii putea numai să preumbreaască și să simbolizeze funcțiunea unui preot mai mare viitor, care, printr'o jertfă mai bună, ar poseda într'adevăr puterea să spele păcatele oamenilor. Apostolul Pavel ne ajută în această concluziune, căci, după ce arătase cum preotul și regele Melchisedec de altădată preumbrise pe adevăratul Mare Preot al lui Dumnezeu, Christos Isus, adăugă:

8 „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care s'a așezat la dreapta scaunului de domnie al măririi în ceruri, ca slujitor (leiturgós) al Locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul. Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe... Dar acum Christos a căpătat o slujbă (leiturgia) cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune... Dar Christos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta (materială); și a intrat odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică.“ — Evr. 8: 1-3, 6; 9: 11, 12.

9 Apostolul întrebunțează în cuvintele sale despre Christos Isus, unde vorbește despre aceasta cu privire la Isus, folosindu-se de un cuvânt deosebit, anume, că Christos are un serviciu înaintea lui Dumnezeu mai minunat decât marele preot Aaron. Cuvântul liturgie își trage origina din aceasta și înseamnă executarea în mod public a îndatoririlor față de Dumnezeu, serviciu pentru popor, o activitate și o lucrare pentrubinele general. Christos Isus a îndeplinit un astfel de serviciu public în interesul publicului sau al poporului. Intrucât și-a adus ca jertfă lui Iehova Dumnezeu vieța Sa umană perfectă. Prin această jertfă pentru omenire în general Christos Isus a devenit de fapt un serv public al lui Dumnezeu, aceasta nu deoarece El ar fi devenit un politician sau bărbat de stat al acestei lumi, ci intrucât El a devenit Marele Preot al lui Iehova

care adus e lui Iehova singura jertfă acceptabilă, care servește la ștergerea păcatelor oamenilor. Prin credință în jertfa Sa, oricine din totalitatea de oameni, care aude vestea cea bună și primește pe Isus ca pe Marele Preot pentru păcate hotărît de Dumnezeu, poate să câștige intrare la Dumnezeu, să fie eliberat de păcat și să fie adus în relațiunea unui fiu al lui Dumnezeu. În mijlocul acestei lumi păcătoase și a încercărilor ei precum și a rezistenței ei împotriva dreptății, s'a menținut Isus într'un mod, în care serviciul Său nu putea fi defăimat sau criticat măcar. El muri pe un stâlp ca un tâlhar, care este supus ocării și rușinii publice; totuși aceasta se întâmpla prin mâna dușmanilor Săi. Pe lângă aceasta, supunerea Sa fără împotrivire a lucrat până la moartea violentă prin mâna dușmanului în armonie cu scopul lui Dumnezeu, în conformitate cu care muri El ca un nevinovat și, astfel, trebuia să aducă lui Iehova Dumnezeu o jertfă perfectă. Chiar și dușmanii Săi declarați puteau să tragă foloase din jertfa Sa, dacă se călau de fapta lor, dacă își recunoșteau vina și credeau în El.

10 După trei ani și jumătate dela botezul Său în Iordan, își puse El viața Sa în moarte, totuși în decursul acestor ani, El activă după voința lui Dumnezeu ca serv public al evangheliei. Cum așa? Intrucât a activat ca un învățător al întregului popor, intrucât a predicat evanghelia Împărăției lui Dumnezeu atât Iudeilor tăiați împrejur, cât și Samaritenilor. În deplinul înțeles al Cuvântului lui Dumnezeu, era El servul lui Dumnezeu pentru popor căci El nu s'a datat la politică sau comerț, sau la așa numita „religie a Iudeilor“. El s'a devotat pe deplin vestirii Cuvântului lui Dumnezeu, care fusese însemnat dela profetul Moise până la Maleachi; și în lumina acelor Scripturi sfinte lămuri El Iudeilor tăiați împrejur lucrurile Împărăției lui Dumnezeu. Deoarece El vestise mesajul Împărăției lui Dumnezeu aproape în mod exclusiv acestei națiuni a tăierii împrejur, putea să fie numit „un slujitor (sau un serv public) al tăierii împrejur din pricina adevărului voinței lui Dumnezeu“, (Rom. 15:8). Cu toate acestea, înainte ca Christos Isus să fi plecat de pe pământ și să se fi întors în cer de unde venise, a dat El, acum, ca El înviat din morți, apostolilor și ucenicilor Săi instrucțiuni ca să răspândească mai departe mesajul Împărăției în afara națiunii Iudeilor tăiați împrejur și să vestească evanghelia tuturor națiunilor păgâne netăiate împrejur, spre a face și din ele ucenici. Aceste instrucțiuni cu privire la o întindere în toată lumea a lucrării evangheliei le comunică deoarece aceasta era în armonie cu prefețiile biblice, pe care el le predicase. Și ca serv public sau ca serv al evangheliei predică El nu numai în locuri publice, în templu, în sinagogi, sau afară sub cerul albastru al lui Dumnezeu, ci deasemenea, și în locuințele particulare ale oamenilor. El merse din casă în casă, spre a ajunge în contact cu oamenii pentru că să le predice mai mult în mod direct, personal.

Servii lui Mesia

11 În timp ce Isus, Mesia, servea astfel în mod public și se ocupa în mod exclusiv cu Cuvântul lui Dumnezeu, erau și alții cari îl serveau în diferite feluri, pentru ca serviciul Său să nu fie împiedecat sau micșorat. Sunt de amintit diferite femei, cari de multe ori, însoțeau pe Isus și pe apostolii Săi în călătoriile lor și îndeplineau diferite servicii, pe cari niște mâini femeiești le-ar putea oferi. Despre aceasta este scris: „Și mai erau și niște femei, cari fuseseră tămăduite de duhuri rele și de boale, și multe altele, cari-L ajutau

7.8. Pentru ce era marele preot Aaron numai un timp, și al cui tip?

9. În ce măsură era el un serv public, care executa un serviciu în public?

10. Cum de era el servul public al lui Dumnezeu al tăierii împrejur?

11.12. Cum au servit pe Isus diferite persoane din pricina lucrării lor Sale?

cu ce aveau." (Luca 8: 2, 3). Uneori mergeau chiar și apostolii și se îngrijeau de cumpărături, spre a procura cele necesare de mâncare, sau făceau pregătiri pentru intrării. În iegătură cu prilejul când Isus predică femeii samaritence la fântâna din Sihar, citim spre exemplu: „Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate să cumpere de-ale mâncării.” (Ioan 4: 8). În drumul Său spre Ierusalim, trimise El ocață „înainte niște soli, cari s'au dus și au intrat într'un sat al Samaritenilor, ca să-l pregătească un loc de găzduit.” (Luca 9: 52). Deasemenea, tocmai înainte de ce sărbători ultimele Paște cu apostolii Săi și când institui cina de amintire pentru aducerea aminte a proprii Sale morți, trimise El „pe Petru și pe Ioan, și le-a zis: Duceți-vă de pregătiți-ne Paștele, ca să mâncăm.... Ei au plecat și au găsit așa cum spusese El. Și au pregătit Paștele.” — Luca 22: 8, 13.

12 Cu toate acestea, ei au mai servit lui Christos Isus, întrucât, în unire cu El, au predicat vestea de bucurie despre Împărăția lui Dumnezeu și, în unele cazuri, au pregătit terenul, pentruca Isus, la venirea Sa mai târziu, printr'o mărturie pentru Împărăție, să poată încorona lucrarea lor în acel loc. Astfel citim: „Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere și stăpânire peste toți dracii, și să vindece boalele. Apoi i-a trimis să predice împărăția lui Dumnezeu.... După aceea Domnul a mai rânduit alți șaptezeci de ucenici, și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile, pe unde avea să treacă El. Și le-a zis: În orice casă veți intra, să ziceți întâi: Pacea să fie peste casa aceasta!” (Luca 9: 1, 2; 10: 1-5). Așa îi învătă El pe ei, pentruca să poată servi pe Dumnezeu în mod public, pentru binele general al celor mulți.

13 Întrucât acești ucenici, femei și bărbați, așa au lucrat împreună cu Christos Isus, au activat ei ca servi ai lui Christos. Prin El, însă, ei erau, în același timp, servi ai lui Dumnezeu, deoarece Christos Isus era reprezentantul uns al lui Dumnezeu. Profetul Moise, un tip al lui Christos Isus, mai marele Profet al lui Iehova, el însuși avea un serv, anume Iosua, despre care este scris: „Moise s'a sculat, împreună cu Iosua, servul său: și Moise s'a suit pe muntele lui Dumnezeu.” (Ex. 24: 13). „După moartea lui Moise, servul lui Iehova, Iehova vorbi lui Iosua, fiul lui Nun, servul lui Moise.” (Ios. 1: 1). Iosua este desemnat în altă parte ca servul lui Moise. (Ex. 33: 11; Num. 11: 28). Tot la fel și profetul Ilie, care preumbrise pe Christos Isus la venirea Sa a doua, el însuși avea un serv, anume Elisei, despre care citim: „Apoi s'a sculat, a urmat pe Ilie, și a fost în slujba lui.” (1 Regi 19: 19-21). Și, pentru a ne arăta în ce mod servise Elisei lui Ilie, este scris: „Unul din slujitorii împăratului lui Israel a răspuns: Este aici Elisei, fiul lui Safat, care turna apă pe mâinile lui Ilie (pentru a-și spăla mâinile).” (2 Regi 3: 11) Mai citim, cum partea bărbătească din seminția lui Levi a fost pusă la dispoziția marelui preot Aaron, „ca să-i slujească.” (Num. 3: 6; 18: 1, 2). Deși Iosua, Elisei și Leviții sunt desemnați ca servi ai acestor bărbați diferiți, cu toate acestea, ei au adus serviciul lor ca lui Iehova Dumnezeu și erau, în primul rând, servi ai lui Dumnezeu, întrucât ei serviră în conformitate cu numirea Sa.

14 În mod asemănător, aceia cari s'au alăturat lui Christos Isus în lucrarea Sa, au fost desemnați ca servii Săi. Apostolul Pavel a apreciat foarte mult privilegiul de a fi un astfel de serv. Prin urmare, când el aduse dovada pentru serviciul său, zise: „Sunt ei E-

vrei? Și eu sunt! Sunt ei Israeliti? Și eu sunt! Sunt ei sămânța lui Abraam? Și eu sunt! Sunt ei servi ai lui Christos?... eu sunt și mai mult.” (2 Cor. 11: 22, 23). Conlucrătorilor și ajutoarelor sale le-a dat el același nume de cinste. Celor din adunația din Colose le vorbi el cum învățaseră evanghelia dela Epafraș, și zise: „Cum ați învățat dela Epafraș, prea iubitul nostru tovarăș de slujbă. El este un credincios slujitor al lui Christos pentru voi.” (Col. 1: 7). Pavel instrui și pe tânărul Timotei, cum trebuia să servească în biserică, întrucât spuse: „Dacă vei pune în mintea fraților aceste lucruri, vei fi un bun serv al lui Christos Isus, fiindcă te hrănești cu cuvintele credinței și ale buneii învățături, pe care ai urmat-o până acum.” (1 Tim. 4: 6). În același timp numește Pavel pe Timotei un „serv al lui Dumnezeu și fratele (ajutorul, conlucrătorul, alte traduceri) nostru în evanghelia lui Christos.” (1 Tes. 3: 2). Tot așa putem noi astăzi, în același timp, să fim servi ai lui Dumnezeu și ai lui Christos, nu pentrucă Dumnezeu și Christos ar fi două persoane de egală existență într'o treime sau într'un Dumnezeu în trei fețe, ci pentrucă Christos Isus este principalul impunit al lui Dumnezeu. Prin urmare, noi putem să servim pe Dumnezeu prin Christos, care face acceptabile faptele noastre la Dumnezeu. Noi servim pe Dumnezeu, întrucât activăm sub Christos Isus, pe care L-a pus Dumnezeu Cap peste toți servii Săi. În fapt, nicio creatură pe pământ nu poate să aducă serviciu acceptabil lui Dumnezeu, decât numai prin Christos, Conducătorul nostru.

Restatornicirea serviciului

15 În decursul celei de a patra sută de ani din ordinul împăratului roman, creștinătatea a fost forțată să primească învățătura treimei. Poporul religios al imperiului, sub amenințarea forței polițiste și a săbiei statului politic, fusese forțat să creadă în ea. Drept urmare acestul fapt, viul și adevăratul Dumnezeu Iehova a fost împins la o parte și Fiul Său Isus Christos a fost mai mult ținut înaintea ochilor oamenilor. Conducătorii religioși neglijară cu totul pe Iehova, ca și când El ar fi legat în mod principal cu Iudeii disprețuiți, și el au ridicat cu glas tare pretențiunea de a fi servii lui Christos, a „doua persoană” a unui Dumnezeu în trei fețe. În călcarea poruncii lui Isus, „pentruca toți să cinstească pe Fiul cum cinstește pe Tatăl”, conducătorii religioși creștinătății, au dat mai multă cinste Fiului decât Tatălui. (Ioan. 5: 23). Poziția corectă, puterea și autoritatea Tatălui, a lui Iehova, a fost foarte mult disprețuită, și oamenii n'au înțeles, nici nu aveau în vedere în mod sincer că, înainte de toate, ei trebuiau să fie servii lui Iehova, tot așa după cum Fiul Său Isus Christos este un serv al lui Iehova, pe care noi trebuie să-L urmăm. Urmasarea a fost că numele lui Iehova a fost lăsat în umbră. Ar existat mulți, cari pretindeau a fi „apostolii lui Christos” și „servii lui Christos”; cu toate acestea, așazicând, niciunul dintre ei nu pretindea a fi servul lui Dumnezeu, al lui Iehova, și niciunul dintre ei nu L-a făcut de cunoscut poporul în realitate; nu L-a apreciat și nu L-a iubit.

16 Profețiile Bibliei preziseseră că o astfel de cădere dela credința adevărată, desăvârșită și dela serviciul iubitor, care trebuie adus lui Dumnezeu prin Christos, va avea loc printre oameni, cari pretind a fi creștini. Iehova Dumnezeu, însă, nu s'a lăsat împins într'un colț. Profețiile Cuvântului Său

13. Se evidențiază ne arată, pe cine serveau ei în primul rând?
14. Cum de s'au dat mai multă atenție serviciului pentru Christos?
15. De ce era promisă, deasemenea, o restatornicire și prin care putere?

15. Cum de s'a dat mai multă atenție serviciului pentru Christos?
16. De ce era promisă, deasemenea, o restatornicire și prin care putere?

scris au prezis în timp viitor, când din nou vor exista servi ai lui Dumnezeu pe pământ, cari, peste tot pe globul pământului, îl vor servi pe El. La această restatornicire, va colabora spiritul Domnului Dumnezeu, căci profeția despre restatornicirea acestui serviciu urmează binecunoscutei profeții, pe care o introduce Isus din Isaia 61: 1, 2 și care sună: „Spiritul Domnului, Iehova, este peste Mine, căci Iehova M'a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M'a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de războiu izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al lui Iehova și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru.” Isus aplică această profeție la Sine însuși, după ce, la Iordan, unde fusese botezat, a fost uns cu spiritul sfânt al lui Iehova. El era cel mai înalt serv al evangheliei. El a făcut ca Iehova Dumnezeu să-și capete locul cuvenit Lui, atât în inimile, cât și în purtarea poporului Său consacrat. Urmașii Săi, cari au primit ungera cu același spirit începând dela Rusalii, au devenit servi ai lui Iehova, deoarece ei au devenit servi ai lui Christos Isus și l-au urmat Lui.

17 În decursul veacurilor, cari au urmat morții apostolilor lui Christos și a servilor lor personali, serviciul pentru Iehova Dumnezeu a fost trecut cu vederea de către acela, cari erau cunoscuți ca urmași ai lui Christos. După aceste multe veacuri, aceasta nu este altceva decât o îndeplinire definitivă și deplină a profeției că spiritul sfânt al lui Dumnezeu pentru restatornicirea serviciului pentru Iehova Dumnezeu a fost turnat. Intrucât profeția despre aceasta vorbește că are să fie restatornicită o organizațiune teocratică a poporului Său, și, intrucât ea mai amintește și reconstrucția și întinderea închinării lui Dumnezeu, ea zice către acești unși restatorniciți de astăzi: „Ei vor zidi iarăși vechile dărâmurări, vor ridica iarăși năruirile din vechime; vor înnoi cetățile pustiite, rămase pustii din neam în neam. Străinii vor sta și vă vor paște turmele, și fiii străinului vor fi plugarii și vlerii voștri. Dar voi vă veți numi preoți ai lui Iehova, și veți fi numiți servi ai Dumnezeului nostru”.

18 Această profeție din Isaia 61: 4-6, nu a rămas neimplinită în zilele noastre. Noi avem astfel de „servi ai Dumnezeului nostru”, cari îndeplinesc serviciu preoțesc. Intr'adevăr, aceștia nu sunt membri ai Ierarchiei religiei Vaticanului și nu sunt nici preoții altor organizațiuni a religiei creștinătății. Aceștia sunt membrii micii rămășițe, cari, mai cu seamă dela 1918, dela sfârșitul primului războiu mondial, s'au străduit în mod sârguincios să învioreze din nou cunoștința despre Iehova și să facă cunoscută printre națiuni lauda sa. Din pricina străduințelor lor răbdătoare și a credincioșiei lor pentru numele Său și pentru suveranitatea Sa universală, ei au suferit grele persecuțiuni din partea religioniștilor creștinătății. Cine sunt ei? Rămășița unsă a Martoriilor lui Iehova. Și cine sunt acei „străini” și „fii ai străinului”, cari li se alătură lor la păsterea turmelor și la îndeplinirea lucrului productiv al aratului câmpurilor și al lucrului viilor? Ei sunt „marea mulțime” de oameni de bine consacrați, cari au făcut o cauză comună cu rămășița unsă. Din pricina marelui participării, pe care aceștia o au împreună cu rămășița, în a transforma într-o grădină înfloritoare în toate țările starea de pustiire și de părăsire a închinării lui Iehova pe pământ, este însemnată ca „Martorii ai lui Iehova”,

deosebirea, și această mare mulțime de oameni de bine. — Apoc. 7: 9-15.

Prin evanghelie, nu prin religii

19 Preoțimea religiei, în sutele de confesiuni ale creștinătății, refuză pe Martorii lui Iehova și vestesc cu glas tare că ei nu ar fi ordinați de către ei și nu acceptă niciun fel de poziție recunoscută dela ei. Aceasta este cu totul în regulă! Este scriptural; căci adevărații servi ai lui Dumnezeu nu sunt instalați în serviciu de către oameni, nici de către vreun preot religios, ci de către Iehova Dumnezeu prin Christos Isus. Aceasta este cecece declara apostolul Pavel despre sine însuși. Studiile teologice, pe cari le primise Pavel în timp ce se-gea la picioarele Rabinului Gamaliel, nu l-au introdus în serviciul creștin. (Gal. 1: 11-17). Evanghelia pentru care făcuse Pavel serviciu, nu era o evanghelie „a oamenilor”, și el n'a primit-o dela vreun om, ci ea i-a fost transmisă prin descoperirea lui Isus Christos. Apostolul zice: „Evanghelia al cărui serv am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie prin lucrarea puterii Lui... să vestesc națiunilor bogățiile nepătrunse ale lui Christos.” — Ef. 3: 6-8 și Col. 1: 23.

20 Pavel servi această evanghelie curată a mântuirii. Prin aceasta servise el ca unealtă a lui Christos în lucrarea de împăcare a altor oameni cu Iehova Dumnezeu. Prin urmare, el zice: „Și toate lucrurile acestea sunt dela Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Christos, și ne-a încredințat slujba împăcării.” (2 Cor. 5: 18). Intreg acest serviciu ajută pe cei credincioși la împărțășirea ca membri în biserică, care este trupul lui Christos, astfel încât apostolul vorbește despre sine ca despre un serv al bisericii, când spune: „...biserica al cărei serv am fost făcut eu.” — Col. 1: 24, 25.

21 Așa dar noi vedem lămurit că apostolul Pavel nu era un serv al organizațiunii iudaice, care lepădase pe Isus Christos. El nu era un serv al Iudaismului sau al „religiei iudeilor” cu tradițiunile lor ale părinților religioși. (Gal. 1: 13, 14, trad. engl.). Conștiința activității sale publice constituia evanghelia, așa după cum aceasta se baza pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu și după cum o predicase Isus Christos. Intocmai ca și Pavel, tot așa lucrează astăzi Martorii lui Iehova, despărțiți de toate organizațiunile religiei Iudaismului și creștinătății. Ei nu sunt servii sutelor de religii, în contradicere una cu alta, ale creștinătății. Ei se înrolează întocmai ca Pavel, Timotei, Epafras și alți tineri, anume, ca „servi ai evangheliei”. Ei lucrează în mod exclusiv cu evanghelia. Această evanghelie, și nu înțelepciunea și părerile omenești religioase, o învață ei în particular și o predică în mod public. În această evanghelie sunt ei instruiți; prin aceasta au fost îndrumați și zidiți în credința creștină. Faptul că ei sunt familiari cu această evanghelie adevărată și i se devotează, spre a face-o de cunoscut altora, face din ei servi ai evangheliei. Ei leapădă tradițiunile religioase ale creștinătății socofindu-le ca „povești băbești”.

22 Prin urmare, să ne străduim ca să ne ținem tare de cuvintele lui Pavel, pe cari le-a adresat lui Timotei: „(Fi) un bun serv al lui Christos Isus, hrânindu-te cu cuvintele credinței și ale bune învățături, pe care ai urmat-o până acum. Ferește-te de basmele lumesti și băbești. Caută să fii evlavios.” (1 Tim. 4: 6, 7, nota marginală). Noi știm foarte bine că trebuie să ne ținem de Scripturile inspirate ale Bibliei, spre a fi servi perfecți sau maturi ai lui Dumnezeu și ai evangheliei Sale în Christos. Aceste Scripturi trebuie să le studiem,

17, 18 Cum s'a împlinit în timpul nostru Isaia 61: 4-6?

19 Prin cine sunt făcuți aceștia servi ai evangheliei, cum arată aceasta cazul lui Pavel?

20 Cum de era Pavel un serv al Bisericii?

21 Despre ce suntem noi servi, și cu ce activăm noi?

22 Ce lepădam noi, și la ce ținem noi tare, spre a fi servi maturi?

spre a deveni înțelepți spre mântuire, și trebuie să le predicăm altora. Aceasta e-cccce spusese apostolul lui Timotei: „...din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, cari pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Christos Isus, Toată Scriptura este însoțită de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprîhănire, pentruca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” — 2 Tim. 3: 15-17.

23 Dacă noi ne devotăm în mod exclusiv la aceasta, cum am putea noi să ne amestecăm în politica acestei lumi sau, mai cu seamă, să încercăm să dictăm ce să producă industria filmului sau ce să arate pe ecran cinematografele, sau cum am putea să mijlocim ca arbitri în certurile dintre muncă și capital? Aceasta nu o putem noi face. Aceste lucruri ale lumii prezente nu sunt cauza noastră. Noi nu putem să ne așezăm la spatele guvernatorului din Minnesota (USA), care, în Noembrie trecut, cu ocazia sărbătoririi unei reforme, a spus în mod public: „Noi suntem personali răspunzători pentru atitudinea politică a democrației noastre. Dacă creștinii din Statele Unite nu vor ieși din indiferența lor față de guvern, atunci nu departe poate să fie timpul, când vor fi forțați să ia o hotărîre ca urmare a desinteresării noastre... Ei trebuie să păsească înainte și, ca niciodată înainte în istoria națiunii noastre, să ia asupra lor datoria conducerii și serviciului în viața politică și cetățenească.” — New-York Times, 3 Noembrie 1947.

24 Satisfacă-ăr Christos Isus, dare-ăr ascultare un apostol Pavel acestui urgent îndemn și invitațiunii de a se încurca în afacerile politice ale acestei țări, dacă ei ar fi, acum, personal aci? Nu, aceasta n'ar face-o ei, dacă ei ar da atențiune regulei de acțiune, pe care au urmat-o cu nouăsprezece sute de ani înainte, când erau pe pământ. Christos Isus nu luă asupra Sa niciun fel de răspundere pentru atitudinea politică a vreunei națiuni, ci spuse în mod înțelept politicianului Pilat: „Impărăția Mea nu este din lumea aceasta.” (Ioan 18: 36, Moffat). Pavel scrisese către Timotei: „Sufere împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Christos. Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste.” (2 Tim. 2: 3, 4). Atât Isus cât și Pavel, urmașul Său credincios, își finură departe mâinile lor dela conducerea afacerilor acestei lumi și rămăseră lângă serviciul pentru evanghelie. Noi nu am urma lui Christos Isus, ci am urma Papei în cetatea Vaticanului, dacă ne-am amesteca în politica diferitelor state ale acestei lumi. Nu de mult, la 30 Octombrie anul trecut, o știre a lui „Associated Press”, spunea că Papa Pius XII „ar fi tăgăduit că biserica și statul ar putea să fie cu totul despărțite”, mai departe că Papa ar fizis, „biserica și statul ar avea aceeași origine, anume origine divină și că amândoi ar poseda în stăpânirea lor pe aceiași oameni, aceleași demnități personale naturale și supranaturale.” (New-York Times, 31 Octombrie 1947). Dacă Papa astfel vorbește, atunci el trece cu vederea faptul că la timpul când lui Isus Christos îi fusese oferită domnia peste toate statele politice ale acestei lumi, această ofertă nu venise dela Iehova Dumnezeu, ci dela Satan Diavolul, „dumnezeul acestei lumi”, care o oferă lui Christos Isus cu condițiunea ca El să cadă cu fața la pământ înaintea lui și să i se închine.

25 Deoarece Isus Christos era un serv al lui Dumnezeu și era consacrat serviciului evangheliei, refuză să intre în legământ cu Satan Diavolul în politică. Din pricina acestei nemîșcate proceduri ne-

tre a fost El dus la moarte în mod rușinos, în urma unei conspirații politice. Totuși, serviciul lui Isus nu poate fi defăimat ca înșelător. Dacă Papa, care pretinde a fi reprezentantul lui Christos, ar fi dat instrucțiuni preoților romano-catolici să urmeze exemplul lui Isus și să rămână lângă evanghelle, atunci Monsignorul Iosif Tiso nu ar fi preluat asupra lui funcțiunea unui președinte al Slovaciei, când aceasta era un protectorat sub Adolf Hitler; nici n'ar fi luat parte la măcelărirea a mii de Iudei slovaci fără ajutor, în timp ce, în tot acest timp, stătea în bune relațiuni cu Vaticanul și, în cele din urmă, se îndreptă spre Hitler pentru ajutor militar, când aliații impresuraseră forțele naziste. După ce Tiso, adus în fața judecării fusese condamnat, a fost spânzurat, la 18 Aprilie 1947, ca tâlhar și colaboraționist cu nazistii. Imprejurarea că el fusese un preot romano-catolic, nu l-a adus nici grațierea, nici vreo scuză pentru crimele Sale. Serviciul lui Tiso urma să fie blamat după faptele sale cunoscute, și dacă ziarul Vaticanului, „Osservatore Romano”, s'a exprimat în cuvintele următoare, n'a făcut altceva decât să trădeze simpatia lui nazi-fascistă: „Faptul că caracterul de preot al lui Tiso, care rămâne sfințit, chiar dacă omul poate să fie vinovat, n'a fost respectat, este foarte dureros pentru toți credincioșii.” — New-York Times, 20 Aprilie 1947.

26 Să-și aducă aminte „Osservatore Romano” că Dumnezeu n'a ținut seamă de filii preotului, Hofni și Fineas, când, deși în ciuda vinei lor ar fi fost sfinți, în timp ce, totuși, călcără legea și practicară curvie și tâlhărie. Cu toate că erau preoți și filii ai marelui preot Eli, Dumnezeu hotărî; totuși, moartea lor și lăsă ca ei să fie nimiciți de Filistenii, fără întârziere, în timp ce activau în bătălie ca predicatori de campanie. (1 Sam. 2: 34; 4: 11). Dacă serviciul lor nu era chiar atât de rău, ca acela al unui Tiso, astfel el trebuia, cu toate acestea, să fie blamat, deoarece el aduse mare ocară asupra numelui lui Iehova Dumnezeu și defăimă serviciul Său.

27 În niciun caz n'ar trebui ca adevărații servi ai lui Dumnezeu al evangheliei Sale să întreprindă sau să activeze ca paznic al moralei statului sau al societății (publicului), nici să încerce să amestece pe Iehova Dumnezeu în stat. Noi nu putem, prin iertarea legilor, să inoculăm (introducerea prin injectare) oamenilor dreptate și moralitate. Nici măcar legea lui Moise nu putuse să introducă prin prescripțiunea legii, dreptatea la poporul ales al lui Dumnezeu, Israel. Acea lege teocratică putea doar să-i condamne pe unii ca aceștia, cari în ochii lui Iehova, sunt păcătoși dela naștere și dela natură și au nevoie de mântuire, o mântuire, care nu vine printr'o legislație politică, ci prin sângele lui Isus. Preoții romano-catolici, cari încearcă să exercite o influență asupra legislației, spre a inocula poporului dreptatea lor romano-catolică, ajung prin procedura lor, ca prin mijlocirea legii să se aducă pe ei înșiși la putere, pentru a stăpâni totalitatea, catolici, protestanți și Iudei. Apostolul Pavel avusese o prea bună cunoștință, decât să încerce să activeze ca un paznic al moralei populației Romei și a altor țări pe cari le vizitase el. Bisericii din Corint, care avusese de curățit un desgustător caz de curvie, îi zise el: „Între adevăr ce am eu să judec (și) pe cel de afară? Nu este datoria noastră să judecăm pe cei dinăuntru? Cât despre cei de afară, îi judecă Dum-

25, 26. (a) Cum de era serviciul lui Isus fără rusur în această privință? (b) Pentru ce nu trebuie să fie cruțați ofensivii ca sfinții dacă sunt creștini?

27, 28. (a) Pentru ce nu pot adevărații servi ai lui Dumnezeu să activeze ca paznici al moralei publice în țări unde este o luptă dinaintea pierdută, decât să cîntărească să fie adevărații?

nezeu. Dați afară, dar, din mijlocul vostru pe răul acela". — 1 Cor. 5:12, 13.

28 Apostolul spuse dinainte că la sfârșitul acestei lumi, unde ne găsim acum, națiunile își vor fi atins starea lor de inferioritate, astfel încât vor fi timpuri foarte primejdioase și, cari, nu se vor mai îmbufătăși mai mult. (2 Tim. 3: 1-13). Preoțimea creștinătății n'a reușit să ridice moralitatea poporului diferitelor state politice, și aceasta dovedește că ea duce, dela început, spre o luptă pierdută, deoarece nu una ca aceasta este chemarea unui adevărat serv al lui Dumnezeu. Da, adevărații servi ai Cuvântului Său nu ar trebui nici măcar să impună cuiva evanghelia mântuirii, și totuși numai prin această evangheliie se poate ajunge la ceea ce în ochii lui Dumnezeu este, în realitate, dreptate și moralitate. Cum ar putea, deci, servii religiei creștinătății să nădăjduiască a ridica moralitatea în statul politic și să aducă poporului, prin iertarea legilor, neprihănire, dacă ei nici nu acceptă și nici nu ascultă de evangheliia lui Dumnezeu în Christos Isus? Nici nu pot ei să aibă vreo speranță. Martorii lui Iehova sunt bine instruiți în această evangheliie, Ei nu se lasă să fie induși în eroare, spre a se alătura preoțimii religiei în această nefolositoare întreprindere îndrăzneată, care nu are nici aprobarea lui Dumnezeu și nici sprijinul Său. Numai împărăția Sa, a cărei domnie este trecută în mâinile lui Christos Isus, va introduce o lume cu moralitate și neprihănire perfectă, o lume nouă și nu numai o lume veche cărpită.

O lucrare de ajutorare.

29 Ce s'ar fi întâmplat, dacă sistemul de religie romano-catolic, în decursul celor șasespezece sute de ani, din zilele împăratului Constantin, ar fi încercat să introducă Sfânta Scriptură printre popor. Scripturi cari, după cum spune Pavel, pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire? Ce s'ar fi întâmplat, dacă predicatorii romano-catolicismului, mai cu seamă dela descoperirea tiparului cu litere mișcătoare în veacul al cincisprezecilea, s'ar fi străduit să răspândească copii ale Bibliei printre popor? Ce s'ar fi întâmplat, dacă ei ar fi încercat să explice poporului aceste Sfinte Scripturi, în loc să-l hrănească cu filosofii păgâne și cu tradițiunile religioase ale oamenilor neinspirăți? Atunci serviciul lor ar fi rămas liber de marea vină în legătură cu starea de astăzi a lucrurilor în creștinătate și națiunile ei. Să se fiină seamă de ceea ce au făcut Martorii lui Iehova în această privință numai dela 1919, în ciuda numărului lor mic, întrucât au răspândit mai mult de jumătate miliard de cărți și broșuri despre Sfânta Scriptură, în plus, sute de milioane exemplare din această revistă, tractate gratuite și alte invitațiuni la studiul Bibliei! Toate acestea, în ciuda puternicei rezistențe infocate din partea religioniștilor romano-catolici și a altor cercuri religioase ale creștinătății. Al cui serviciu este de blamat, al lor sau al nostru?

30 Astăzi, situația alimentară peste tot pe pământ e rea, fapt care trezește grave temeri atât în cercurile religioase cât și în cele politice și, deasemenea, și în cercurile comerciale, cari sprijinesc întreprinderea liberă. Mereu se aude că ateismul nelegiuit, datorită foametei, dezordinei și mizeriei omenești, prosperă. Din aceste motive, Americanii din toate părțile sunt îndemnați să trimită articole alimentare în Europa apuseană, spre a salva-o de spectrul îngrozitor al ateismului care înalțează iar preoțimea religiei este mândră, străduindu-se să joace un rol principal la colectarea unor ast-

fel de articole alimentare de trimis, și aceasta nu din motive pur umanitare, ci, foarte mult, din motive politice: spre a sprijini guvernele slabe politice. Unii religioniști ca aceștia ar putea să înțeleagă, acum, clar, cu toate acestea, — dacă încă n'au înțeles aceasta până acum — că nu simpla lipsă de hrană materială, deasemenea nu numai foametea de pâine constituie terenul hrănitor, pe care curentul ateist poate progresa, ci că temutul ateism progresa și mai mult, dacă domnește lipsa de hrană curată spirituală din Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Din pricina necredincioșiei preoțimii creștinătății ca servi ai lui Christos, care, cu toate acestea, pretinde a fi ca atare, există în întreaga lume tocmai o astfel de foamete după auzirea Cuvântului lui Iehova Dumnezeu. Clerul, care este răspunzător pentru aceasta, n'ar trebui să se simtă liber de blamă din pricina progresului ateismului și a primejdiei lui crescândă pentru lume. Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este dat la o parte și Martorii Săi, cari răspândesc Cuvântul Său, sunt combătuți, s'a prezis în Amos 8: 11: „Iată, vin zile, zice Domnul, Iehova, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvântelor lui Iehova“.

31 Viziunea, dela Domnul a dispărut, așa dar, dela preoțime, și Martorii lui Iehova sunt singurii, cari aduc adevărat ajutor popoarelor tuturor națiunilor. Aceia, cari ascultă Cuvântul lui Iehova, pe care martorii Săi îl distribuie, primesc singura ocrotire durabilă în fața înaintării oricărui „ism“ nelegiuit în viața lor. Aceasta combate net acuzația Ierarhiei romano-catolice că serviciul Martorilor lui Iehova ar mijloci în ciuda oricărei pretențiuni a lor, în mod practic încurajarea ateismului. Această învinovățire neîntemeiată stă în relațiunea de netăgăduit cu acuzațiunile, pe cari naziștii în Germania lui Hitler le ridicaseră împotriva Martorilor lui Iehova. Conform unei știri telegrafiate din Berlin, la 29 Iunie. 1933, Herman Göring, Premierul nazist al Prusiei, asupra pe Martorii lui Iehova (sau Studenții Bibliei) sub pretextul că ar fi vorba de o „organizațiune revoluționară“ și zise că „sub mantaua cercetărilor științifice și biblice, această organizațiune internațională duce o propagandă incendiatoare (agitatoare) împotriva bisericii și a statului și, într-o măsură primejdioasă, ar ajuta la dizolvarea bolșevistă a civilizației“, mai departe că această primejdie în ultimul timp a devenit mai mare, deoarece filiala germană a lui Watch Tower Society ar fi servit ca adăpost camuflat „elementelor comuniste și marxiste proscrise“. Aceasta se întâmpla cu 21 zile înainte ca să fi fost semnat concordatul între Hitler și Pius XI, cu care ocazie, Franz von Papen a semnat pentru Germania, iar Cardinalul Pacelli, acum Pius XII, a semnat pentru Vatican.

32 Până acum Ierarhia romano-catolică din America, încă n'a ridicat acuzația că organizațiunea Martorilor lui Iehova ar fi un „adăpost camuflat“, o ascunzătoare pentru „elemente comuniste și marxiste proscrise“. Singur viitorul va arăta, dacă Ierarhia americană va îndrăzni să afirme sau nu astfel de lucruri. Dacă va face-o, atunci activitatea curajoasă, deschisă și publică a Martorilor lui Iehova până la acel timp, când o astfel de acuzațiune va fi ridicată, va infiera-o ca minciună. În niciun caz nu poate să fie defăimat serviciul evangheliiei al Martorilor lui Iehova pentru că ateismul progresa, așazicând, în însăși curtea din fund a Vaticanului, în patria sa, Italia.

29 Al cui serviciu trebuie să fie defăimat deoarece prin el a fost răspândită Biblia?

30 Pentru ce există o foamete spirituală, și pentru ce progresa ateismul?

31, 32. (a) În fața ce înțelegem noi un zid de apărare durabil? (b) Care fapt infierează ca minciună acuzațiunea că noi suntem un adăpost apărând ateismul?

33 Ajutorul în legătură cu foamea spirituală, pe care Martorii lui Iehova îl aduc tuturor națiunilor, întrucât răspândesc cunoștința mântuitoare-de-vieață al lui Iehova Dumnezeu și a Împărăției Hristosului Său, este de mult mai mare însemnătate și valoare decât ajutorul material, pe care acțiunile politice, sociale, comerciale și religioase îl mijlocesc. Fără îndoială, viața vecinică în noua lume perfectă este de mai durabilă valoare și importanță decât viața și comoditățile trecătoare în această lume rea. Cu toate acestea, Martorii lui Iehova au urmat exemplul fraților lor creștini din prima sută de ani, și în mod voluntar, au donat și lucruri materiale, spre a hrăni, îmbrăca și acoperi pe frații lor în ne-caz în Europa și în Orient. Tone după tone de articole de îmbrăcăminte și alimentare au trimis ei servilor credincioși ai lui Dumnezeu în diferite țări din Europa, în insulele Filipine și în Japonia. În decursul lunilor August și Septembrie a anului 1947, numai martorii în America au contribuit cu 104 mii Dolari, pentruca, prin organizațiunea CARE*), să poată fi trimise pachete cu articole alimentare la servii împreună cu ei în Germania și Austria. Această lucrare de ajutorare este o parte a serviciului lor al evangheliei; Sfânta Scriptură o desemnează ca un astfel de serviciu.

34 Să se citească în Faptele Apostolilor 11: 27-30, unde este prezintă o foamete mare în toată lumea, care a și fost în adevăr în zilele împăratului Claudiu. Ucenicii din Siria au întreprins o acțiune de ajutorare și au trimis cele adunate prin Pavel și Barnaba fraților lor creștini din Iudea, inclusiv Ierusalim. În Faptele Apostolilor 12: 25 se raportează despre aceasta: „Barnaba și Saul, după ce și-au împlinit însărcinarea (serviciul, alte trad.), s'au întors din Ierusalim.“ Să se observe că această lucrare de ajutorare a fost numită „serviciu“. Apostolul Pavel vorbește în acest fel despre un astfel de ajutor în raportul său despre participarea sa la o acțiune de ajutorare cam doisprezece ani mai târziu (adică cam pe la anul 56 d. Chr.). El, care servise ca supraveghetor peste ajutoarele din Europa, scrie: „Acum mă duc la Ierusalim să duc niște ajutoare sfinților (în serviciu pentru sfinți, alte trad.). Căci cei din Macedonia și Ahaia (Grecia) au avut bunăvoința să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții, cari sunt în Ierusalim. Negreșit, au avut bunăvoința; dar era și o datorie față de ei; pentrucă, dacă națiunile au avut parte de binecuvântările lor duhovnicești, este de datoria lor să-i ajute (leiturgein; alte trad. să-i servească) și ele cu bunurile lor pământești.“ — Rom. 15: 25-27.

35 Martorii lui Iehova au dovedit același interes iubitor față de nevoile materiale ale fraților lor în decursul situației rele în prezenta epocă de după războiu, întrucât au cerut lui Watch Tower Bible and Tract Society să le fie de ajutor, pentru a face ceva în această privință. Pavel zice: „...și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtașania la această strângere de ajutoare pentru sfinți... Este de prisos să vă mai scriu cu privire la strângerea de ajutoare pentru sfinți (serviciul pentru sfinți, alte trad.). Cunoașteți, într'adevăr, bunăvoința voastră... Căci ajutorul dat de darurile acestea, nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu. Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta, îi face să străvească

pe Dumnezeu.“ (2 Cor. 8: 4; 9: 1, 2, 12, 13). Pavel numește această lucrare de ajutorare un serviciu public (Liturgie), cu toate că el nu este transmis creștinătății generale, ci este îngrădit la servii lui Iehova în Hristos. Tot așa nu e de blamat nici serviciul Martorilor lui Iehova în această privință. Ei pot să fie convinși despre faptul că aceste împărtașiri pline de iubire a bunurilor lor cu servii împreună cu ei, cari se găsesc în lipsă, este una din faptele, pe cari Iehova Dumnezeu nu le va uita, deoarece ei au făcut aceasta pentru numele Său; „deoarece voi ați ajutat și ajuturați pe sfinți“. Apostolul ne îndeamnă să răbdăm în aceasta până la sfârșit. — Evr. 6: 10, 11.

Să nu punem piedeci în calea altora

36 Nu mai e mult, și acest timp deosebit al unui serviciu, care este un înalt privilegiu în ochii lui Dumnezeu, va fi trecut, după ce odată războiul final al Armagedonului va fi trecut. Cunoșcând aceasta în această zi a mântuirii, noi suntem hotărâți să procedăm așa după cum a spus apostolul Pavel, anume, să „sfârșescă cu bucurie calea și serviciul, pe care le-a primit dela Domnul Isus, ca să vestească evanghelia harului lui Dumnezeu.“ (Fapte 20: 24). Iuda a căzut din serviciul apostolic, și când Pavel fusese chemat din mila lui Dumnezeu prin Hristos în acest serviciu, îl luă asupra sa și ținu la el cu toată tăria, ca la o comoară de neîntrecut a serviciului. El zise: „Deaceia, fiindcă avem serviciul acesta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală.“ (Fapte 1: 17, 25; 2 Cor. 4: 1). Pavel sfârși acest serviciu până la capăt. El nu socotise încă nicio probă ca încercare definitivă a neprihănzării sale așa de mare, după care să fi putut lua lucrurile ușor și să înceteze serviciul. Nu; ci, când era a doua oară în temniță la Roma și se părea ca și când și-ar fi încheiat calea sa, scrisese, cu toate acestea, lui Timotei, ca să-l aducă „cărțile, mai cu seamă cele de piele (pergamentele).“ Deși prizonier, voia, totuși, să lucreze mai departe, până când, la timpul hotărât al lui Dumnezeu, veni sfârșitul pentru el. El putea să fie ținut ca prizonier, legat; nu putea, însă, să fie adus în situația de a înceta cu predica. În cazul său s'a adeverit proverbul: „Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat.“ (2 Tim. 4: 13; 2: 9). Acest exemplu credincios, pe care-l dăduse Pavel, ne dă orice motiv să luăm în serios propriile sale cuvinte, pe cari le a adresat fără înconjur lui Arhip: „la seama să împlinești bine slujba pe care ai primit-o dela Domnul“, și cuvintele către Timotei: „Dar tu fii treaz în toate lucrurile, răbdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist, și împlineșteți bine slujba.“ — Col. 4: 17; 2 Tim. 4: 5.

37 Cum am putea noi să așteptăm că apostolul ar da un alt indemn, dacă el, despre propria sa părtașie în lucrarea Domnului, zise: „Eu cinstesc serviciul meu?“ Aceasta a făcut-o el, întrucât l-a așezat în primul loc, ca cel mai important în viața sa și a activat credincios în aceasta. (Rom 11: 13). Deoarece el, în serviciul său pentru Iehova Dumnezeu, a urmat în mod conștiințios pe Isus Hristos, putem să ne luăm de exemplu pe Pavel, ca apostol adevărat, cu siguranță mai de grabă decât pe preoții religiei creștinătății, cari se dedau astăzi la compromise zădăricitoare cu această lume. Darea sa

*) CARE - Cooperative for American Remittances to Europe (Cooperativă pentru remiterile americane spre Europă)

33. Căci de ajutoare, pe mai departe, te afacă de ceri spirituale.

34. Uitați numele Sfânta Scriptură această lucrare de ajutorare un serviciu?

35. Ce fel de serviciu este acesta și pentru ce nu s'au putut noi defăimați?

36. Ce suntem noi hotărâți să facem, după exemplul lui Pavel?

37. Pentru ce este serviciul apostolului Pavel tipic?

ue seama arata ca el n'a pus nimănula o piatră de poticnire în cale. Așa dar serviciul său nu poate să fie nici defăimat, nici criticat. Acela, însă, al preoțimei creștinătății poate să fie criticat, dacă se compară cu Sfânta Scriptură. Prin serviciul lor multe piedeci au fost puse în cale, și anume nu numai a teiștii ci și alții, și el a adus ocară nemărginită asupra numelui lui Iehova Dumnezeu.

38 Deasemenea și noi trebuie să veghem tot așa de zeloși întocmai ca și Pavel și ceilalți apostoli, precum și colaboratorii lor, asupra bunului nume al serviciului, pe care Dumnezeu ni l-a încredințat, spre a predica „această evanghelie a împărăției”. Noi vom încerca să ne ținem în legătură cu aceasta astfel, încât să nu punem nicio piedecă în calea altora, cari primesc evanghelia mântuirii. Negreșit milioane de oameni s'au poticnit în poziția noastră față de salutul drapelului și față de punctul nostru de vedere al neutralității cu privire la războaiele dintre națiunile lumii lui Satan, totuși, aceasta nu este justificat, pentru că cineva să se poticnească în aceste lucruri. Pentru ce nu? Pentru că în acest caz s'ar poticni cineva în faptul că noi ținem credincios la Cuvântul și ordinul lui Dumnezeu și la exemplul lui Christos. Aceasta ar putea să fie tot așa și în toate, celelalte cazuri, în cari s'ar poticni cineva, anume că aceia, cari se poticnesc, nu găsesc nicio altă vină în noi, afară numai de credincioșia noastră față de legea Dumnezeului nostru.

39 Să nu dăm, așa dar, niciun fel de ocaziune de cădere nici în celelalte lucruri ale oamenilor, prin oarecare purtare egoistă, o lipsă de înfrânare în purtare amăsurat chemării noastre, sau întrucât am tremura în fața dușmanilor, sau am obosi și am părăsi lupta, ceea ce ar putea da prilej oamenilor să găsească lipsuri în serviciul nostru și să-l defaime. Deoarece, însă, noi suntem așa de aproape de Armagedon, sfârșitul final al acestei deosebite „zile a mântuirii” (a salvării), să ne străduim, așa dar, să evităm pricinile de potic-

38. La ce este poticnirea în legătură cu felul nostru de acțiune nejustificată, și pentru ce?

39. Ce să facem, spre a evita ca serviciul nostru să fie defăimat?

nire! Pentru ce n'am face tot atât de recomandări cât e posibil această evanghelie a mântuirii încredincioasă nouă, printr'o alergare neegoistă, printr'o credincioasă? În acest fel nu primim în zadar de la Dumnezeu acordat nouă. Așa spune aceasta apostolul. „Noi nu dăm nimănui niciun prilej de poticnire, întruca slujba noastră să nu fie defăimată. Ci, în privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în neazuri, în nevoi, în strămtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în nelini, în vegheri, în posturi, prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin dragostea sfântă, printr'o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de luptă și de apărare, pe cari le dă neprihănirea; în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul; ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți.” — 2 Cor. 6: 1-9.

40 Noi nu putem dovedi numirea noastră ca servitori ai lucrării evangheliei prin purtarea unui guler special și a unei robe luxoase, pompoase, precum și prezentarea de titluri religioase, ca acelea pe cari Ierarchia și Institutul teologic le acordă. Intocmai ca Pavel, însă, noi putem dovedi serviciul nostru creștin prin consacrarea noastră lui Dumnezeu și prin lucrarea de răspândire a evangheliei, precum și întrucât suntem altora spre ajutor, ca să găsească calea lui Dumnezeu a mântuirii prin Christos. Nu titlurile lingușitoare ale oamenilor sunt hotărâtoare. Rezultatul este acela, care hotărâște. Prin el prezentăm noi înaintea lui Dumnezeu conștiința oamenilor. Întrucât noi ne bucurăm de rezultatul, pe care Dumnezeu ne-a permis să-l atingem până acum, să spunem împreună cu servul Său: „Mulțumesc lui Christos Isus, Domnul nostru, care m'a mântuit, că m'a socotit vrednic de încredere, și m'a pus în slujba Lui.” — 1 Tim, 1: 12.

(Watchtower din 15 Martie)

40. Cum dovedim noi serviciul nostru, și ce aducem noi pentru aceasta?

Iubire față de Dumnezeu și față de om

Urmare din Nr. 6.

Nu poate cineva să zică, cu siguranță, că crede în Domnul Isus Christos și, apoi, omite să se informeze pe sine despre voia lui Dumnezeu. El trebuie să cunoască voia lui Dumnezeu cu privire la el pentru ca să o îndeplinească. Nimeni nu se poate încrede în Dumnezeu și să facă voia lui Dumnezeu, afară numai dacă el este informat în ce privește voia lui Dumnezeu, și pentru acest motiv a pus Domnul în calea oamenilor, cari cercetează după adevăr, Biblia și explicarea ei, și aceasta furnizează o îndrumare completă pentru omul dreptății. El trebuie să câștige, așa dar, o cunoștință despre scopul și voia lui Iehova, întrucât își întrebunțează mintea sa la studiul Bibliei. Pentru acest motiv, omul lui Dumnezeu zice, în cuvintele Psalmului 119: 105: „Cuvântul Tău este o candelă pentru pi-

ciocarele mele, și o lumină pe cărarea mea.” Domnul Dumnezeu lămurește cărarea acelor cari sunt sărguincioși să facă voia Sa, și prin lumina vărsată asupra cărării unora ca acestora, el poate umbla pe calea, care este plăcută Domnului Dumnezeu și, astfel, să arate iubirea sa față de Dumnezeu.

Este scris, la Psalmul 24: 1: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!” Aceasta înseamnă că toate bogățiile sunt ale lui Iehova. El, în mod iubitor, a făcut pământul, ca un loc pentru omul ascultător, ca să locuiască pe el zicând: „Eu am făcut pământul, și am făcut pe om pe el; Eu cu mâinile Mele am întins cerurile, și am așezat toată oștirea lor.

(Continuare în nr-ul viitor)

Asociația „Martorii lui Iehova din România.

Persoană juridică și morală
București, Str. Occidentului Nr. 56.

Anexa Nr. 8 la Turnul de Veghere.